

3586

தொகுதி- ௫௬

பகுதி- ௫

Vol. 56

No. 5

செந்தமிழ்

திருவள்ளூர்

ஆண்டு 1991

சார்வரி-ஆவணி

AUGUST-1960

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு

1. பாண்டியனா? பழிகாரனா? 129
புலவர். இரா. இளங்குமரன்
2. எதிர்மறை தந்த ஏமாற்றம். 141
மா. இளையபெருமாள், எம். ஏ., எம். லிட்.
3. இளம்பூரணர் எழுத்துரை 145
ஆ. சிவலிங்கனார், மயிலம்.
4. மாணவர் பகுதி. 156
5. தமிழைப்பாடு. 160
மு. வைத்திலிங்கம், ஓலகடம்.

“செந்தமிழ்” ஆசிரியர் குழு

1. நிர்வாக ஆசிரியர். தமிழவேள். திரு. பி. டி. இராசன்.
B. A., (Bar-at-Law) M. L. C.
2. திரு. சித்தாந்தகலாபிதி. பேராசிரியர். ஓளவை. சு. துரைசாமிப்
பிள்ளை. தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.
3. டாக்டர். திரு. மா. இராசமாணிக்கனார் M. A. L. T. M. O. L. Ph. D
சென்னை.
4. திரு. பேராசிரியர், பி. சோதிமுத்து. M. A. B. D.
5. திரு. முகமது சுல்தான் M. A. B. L. வழக்குரைஞர், மதுரை.
6. திரு. வி. சண்முகசுந்தரம் M. A. B. L. செயலாளர்.
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், அரசாங்க வழக்குரைஞர், மதுரை.
7. திரு. சி. பழநியப்பன், துணைத்தலைவர், மதுரைத் திருவள்ளுவர்
கழகம்
8. வித்துவான். திரு. கு. மா. திருநாவுக்கரசு, பொறுப்பாசிரியர்,
தமிழ்விநியூனாசனம், செந்தமிழ்க்கல்லூரி, மதுரை.

கடவுள் துணை

செந்தமிழ்

தொகுதி. ௫௬

Vol. 56

திருவள்ளூர் ஆண்டு 1991

சார்வரி-ஆவணி

1960 — August

பகுதி. ௫

No. 5

பாண்டியனா? பழிகாரனா?

புலவர். இரா. இளங்குமரன்,
மு. மு. உயர்பள்ளி, திருப்பரங்குன்றம்.

பழிச்செயல் புரியார் பாண்டியர்; பழியொன்று நேரின் உயிர் வாழார். இத்தகைய பாண்டியர் குடியிலே வந்தவன் வெற்றிவேற்செழியன். ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் மதுரையிலே இருந்து அரசு புரிந்தபோது, கொற்கையிலிருந்து தென்பாண்டி நாட்டைக் காத்தவன் இவ்வெற்றிவேற் செழியனே. நெடுஞ்செழியன் மாண்ட நிகழ்ச்சியை அறிந்து இவன் மதுரைக்கு வந்து 'காலைக்கதிர்க் கடவுள்' என்ன அரசு கட்டில் ஏறினான்,

ஆரியப்படை கடந்தான் ஆராயாமல் கோவலனைக் கொன்றதால் பழிக்கு ஆளானான். அப்பழியை அறிந்தபின் "கெடுக என் ஆயுள்" என்று அரியணையிலிருந்து வீழ்ந்து இறந்தான். கோப்பெருந்தேவியும் "தன்னுயிர் கொண்டு அவனுயிர் தேடினள் போல்" அரசனுடன் மாண்டாள். இந்நிலைமையிலே ஆட்சி ஏற்கின்றான் வெற்றிவேற்செழியன். அவன் பொறுப்பு ஏற்றகாலையில் பாண்டியநாட்டின்நிலைமை

இது எனவும், ஆட்சி ஏற்றவன் செயல் இது எனவும் சிலம்பு தெரிவிக்கின்றது. அஃது “அன்று தொட்டுப் பாண்டியனாடு மழைவறங் கூர்ந்து வறுமையெய்தி வெப்பு நோயும் குருவும் தொடரக் கொற்கையிலிருந்த வெற்றிவேற் செழியன் நங்கைக்குப் பொற்கொல்லர் ஆயிரவரைக் கொன்று களவேள்வியால் வீழ்வொடு சாந்தி செய்ய நாடுமலிய மழை பெய்து நோயுந்துன்பமு நீங்கியது” என்பது. இஃது உரைபெறு கட்டுரையிலுள்ளது. மங்கல வாழ்த்துக்கு முன்னாகவே இருக்கும் இக்கட்டுரை அடிகள் எழுதியது தானா? இவ்வுரையின் உண்மைதான் என்ன?—இவற்றைக் காண்போம்.

பாண்டியன் பழிகாரன் ஆனதற்குக் காரணமாக இருந்தவன் பொற்கொல்லன் ஒருவன். ஆதலால் அரசரிமை ஏற்ற வெற்றிவேற்செழியன் கொல்லன் இனத்தவர் ஆயிரவரைக் கொன்று களவேள்வி செய்தான். இது குளிக்கப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டது போன்றது அல்லவா! பழியைப் போக்கப் பெரும்பழியா புரிவது? செங்கோல் தென்னவர் செயலா இது?

உரைபெறு கட்டுரை அடியார்க்கு நல்லார், அரும்பத உரையாசிரியர் ஆகிய இருவருக்கும் முன்னரே இடம்பெற்று விட்டது என்பதை அவர்கள் உரையால் தெளியலாம். அவர்கள் கொல்லர் ஆயிரவர் பலியை ஐயுற்று எழுதினார் அல்லர். ஆனால் சிலப்பதிகாரப் புத்துரை ஆசிரியர் நாட்டாரவர் கட்கு ஐயம் தோன்றிற்று. பழையதை மறுக்காமலே “மாவினால் ஆயிரம் பொற்கொல்லர் உருச்செய்து பலியிட்டான்” போலும்” என்று எழுதினார். மாவினால் இடும்பலி உயிர்ப்பலியாகுமா? ஆகாது! ஆகலின் வேறொரு மாற்றம் புகுந்துள்ளது என அறியலாம்.

ஒரு பொற்கொல்லன் செய்த தவற்றுக்காக—அவன் இனத்தவர் என்ற ஒரே ஒரு காரணத்திற்காக—ஏதும் அறி

யாத ஆயிரவரைக் கொன்ற கொடுமையை “அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்” எனக்கொண்ட பாண்டிய நாட்டு அரசின் மேல் ஏற்றுதல் இழுக்காகும்.

வெற்றிவேற் செழியன் “அரைசு கெடுத்து அலம் வரும் அல்லற் காலையிலே” கொற்கையிலிருந்து மதுரைக்கு வந்தான் என்று நீர்ப்படைக் கரதையிலே பாடினார் அடிகள் அரசினை இழந்து மயங்கும் துன்பமிக்க காலம் பாண்டிய நாட்டுக்கு இருந்ததே அல்லாமல் வெப்பும் குருவும் தொடர்ந்ததாகக் குறிப்பு இல்லை. வெப்பும் குருவும் தொடர்ந்தால்—கண்ணகியாரின் வஞ்சினத்தால் தொடர்ந்தால் - அதற்கு மன்னனும், அவனைப் பழிவழிச் செலுத்திய ஒரு பொற்கொல்லனுமே காரணமாவது அன்றி மற்றையோர் யாது செய்வர்?

“நுண்வினைக் கொல்லர் நூற்றுவர் பின்வர” அரண்மனைக்குப் பொற்கொல்லன் சென்று கொண்டிருக்கும் பொழுது கோவலன் அவனைக்கண்டான். “இச்சிலம்பினை விலையிடக்கூடுமோ?” எனக் கேட்டான். “பாண்டியமாதேவிக் குரிய சிலம்பினை நான் கவர்ந்து கொண்டது வெளிப்படுமுன் இவனை கள்வன் எனக்காட்டித்தந்து என்மேல் ஐயும் ஏற்படாதவாறு காப்பேன்” என உறுதிசெய்து கொண்டு கர்வலனைக் காணுகின்றான். தக்க உரையால் தன் காரியத்தையும் முடித்துக் கொள்கின்றான். நூற்றுவர் பின் தொடர்ந்து வரினும் எவரிடத்திலும் தன் கரவு எண்ணத்தைக் கூறினான் அல்லன். அவரும் கேட்டாரல்லர். அது பற்றிய சிந்தனை எதுவும் அற்றவராய் அவரவர் பணிக்கு ஏகினர். கோவலனிடம் பொற்கொல்லன் வஞ்சகமாகப் பேசியதும், அதன் விளைவால் கோவலன் கொலை செய்யப்பெற்றதும் அவர் அறியார். ஒருவேளை, உண்மையைத் தெளிவாய் அறிந்திருந்தும், வஞ்சக உள்ளத்தாலோ, அச்ச நடுக்கத்தாலோ தடுத்து உரையாமல் இருந்திருப்பின் அவர்கள் மீது பழி சூட்டவும் கூடும். அதற்கும் வழியில்லை அன்றிக் கொல்லப்பட்டவர்கள்

என்று குறிக்கப்படுபவர்களும் அந்நூற்றுவர் அல்லர். ஆயிரவர்! இது பெரும் பழியல்லவா! காவலன் கடமையா இது?

வெற்றிவேற்செழியன் அரசனையும் அரசியையும் இழந்த துயரத்தால் அறிவிழந்து, வெறிகொண்டு இச்செயலைச் செய்தான் என்றே கொள்வோம். அதுகாலையில் அமைச்சர், ஆன்றோர், அறிவர் எவரும் இல்லையா? அவர்களெல்லாம் தடுக்காமல் வாளா விட்டுவிட்டனரா? அன்றி இத்தண்டம் தரவேண்டியது அவசியமே என்று அவர்கள் உள்ளமும் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டதா? அவ்வாறாயின் பாண்டியனுக்கு மட்டுமல்ல - தமிழகப்பண்பாட்டுக்கே—பெருங்களங்கம் ஆகும்.

தனிமகன் ஒருவன் உரையை அறிவுபிறழ்ந்த நேரத்தே ஏற்றுக்கொண்டு பிறர் அறியாமல் இட்ட கட்டளையால் நிகழ்ந்தது கோவலன் கொலை. அது போல்வதா ஆயிரம் பொற்கொல்லர் கொலை? ஊர் அறியாமல்—ஏன்-நாடே அறியாமல் செய்துவிட இயலுமா? ஆயிரம் பேர்களை எவரும் அறியாமல் ஒன்று சேர்க்கவோ பலியிடவோ கூடுமோ? அவர்களும் உவப்புடன் முன்வந்து தங்களைத் தாங்களே பலியிட ஒப்பினரா? அவர்கள் மனைவி மக்களும் உடந்தையாகி விட்டனரா? எப்படி ஒப்புவது?

மலையமான் மக்களை யானைக்காலின்கீழிட்டுக் கொல்லத் துணிந்த சிள்ளிவளவனைத் தடுத்து நிறுத்தியவர் யார்? ஒற்று வந்தான் என்று இளந்தத்தன் என்னும் புலவனைக் கொல்ல நின்ற நெடுங்கிள்ளியைத் தெருட்டி நிறுத்தியவர் எவர்? மைந்தரொடு மாறுபட்ட மன்னரை, மனைவியொடு வேறுபட்ட வேந்தரைத் திருத்தி நிலைநிறுத்தியவர் யாவர்? முடிவேந்தர்கள் ஆயினும் முறைகெட்டுச் செல்லுங்கால் இடித்துக்கூறி நன்னெறி காட்டியவர்கள் யாவர்? தமிழ் வளம் கொழித்த வகைசால் புலவர்கள் அல்லரோ? அவர்களுள் எவருமே சங்கம் இருந்து புலவர் கூட்டுண்ட தமிழ்

மதுரையிலே இல்லாமலே போய் விட்டனர்? இருந்தும் தடுக்க முன் வந்தாரில்லை என்றால் பழி! மாபெரும் பழி! தமிழ்த் தாய்க்கே இழிவு!

நாலுள், நீர்ப்படைக் காதையிலே,

“கோற்கையி லிருந்த வெற்றிவேற் சேழியன்
போற்றொழிற் கோல்லர் ஈரைஞ் ஞாற்றுவர்
ஒருமுலை குறைத்த திருமா பத்தினிக்கு
ஒருபக லெல்லை உயிர்ப்பலி யூட்டி”

என்று வரும் வரிகளை உட்கொண்டு உரைபெறுகட்டுரை எழுதப்பெற்றதாம். இந்நீர்ப்படைக்காதை வரிகளை மாடலன் என்னும் மறையோன் செங்குட்டுவனிடம் உரைக்கின்றான், “மன்னன் இறந்த பின் வளங்கெழு சிறப்பின் தென்னவன் நாடு செய்தது ஈங்கு உரை” என்ற செங்குட்டுவன் வினாவுக்கு விடையாகவே இதனைக் கூறுகின்றான். இப்பகுதி ஆயிரம் பேரை உயிர்ப்பலி ஊட்டிய நிகழ்ச்சியாயின் சொல்லுபவன் கவலைக்குரல் காட்டியிருக்கக் கூடும். அன்றிக் கேட்பவனும் கவலை பெருக்கி யிருக்கக்கூடும். இரண்டுமே இல்லை.

முன்பு செங்குட்டுவனை மலைநாட்டிலே கண்டு கண்ணகி வரலாற்றைச் சாத்தனார் கூறுங்காலையில் பாண்டியன் செய்த தவற்றினையும், அதன் பின் அவன் மாண்டதனையும் கேள்விப்பட்டு “வருந்தினன்; மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல் துன்பம் அல்லது தொழுதகவுஇல்” என உரைத்துக் கவலை கொண்டனன். இங்கே ஆயிரம்பேர் பலியினைக் கேள்வியுற்று வாளா இருப்பனோ? இருக்கவும் உள்ளம் விடுமோ? “இது பெரும்பழி” என்று கொதித்துரைத்திருக்க மாட்டானோ? இவை எதுவும் இல்லை. இவ்வாறு சொல்லவனும் கேட்பவனும் சிறிதும் கவலையற்றவர்களாய்க் காணப்பெறுவதால் ஆயிரவரை உயிர்ப்பலியிட்ட நிகழ்ச்சி அங்குக் கூறப்பெற்றது இல்லையாம். அவ்வாறு பலியிட வேண்டிய அவசியமும் இல்லையாம்.

கண்ணகியார் கணவனை இழந்த கவலையிலே,
 “பார்ப்பார் அறவோர் பசுப்பத்தினிப் பெண்டிர்
 முத்தோர் குழவி யெனுமிவரைக் கைவிட்டுத்
 தீத்திறத்தோர் பக்கமே சேர்க”

என்று தீக்கு ஆணையிடுகின்றார். அவர் ஆணைப்படியே தீத்
 திறத்தோர் அனைவரும் ஒழிந்திருக்க வேண்டுமே! அதனை
 விடுத்து ஆயிரம் பொற்கொல்லரைப் பவியிட்டது தெய்வ
 மும் ஏற்கத்தகாத செயல்தானே! கண்ணகியாரே தீயவர்
 களுக்குத் தெய்வத்தின் பெயரால் தண்டனை தந்தார். தீயவர்
 அழிந்து போயிருக்க வேண்டும். எஞ்சியிருந்தவர் எவரும்
 தீயரல்லர்! நல்லோரே! நல்லோர் ஆயிரவரைக் கொன்றது
 அறநெறிக்கு ஏற்குமா? அதனை ஏற்றுக் கொண்டது எனின்
 கண்ணகியார் கூறியது போல் மதுரை மாநகரில்

“சான்றோரும் உண்டு கோல்?”

“தேய்வமும் உண்டு கோல்?”

கோவல கண்ணகியரைக் கண்டு புன்சொல் கூறிய
 தூர்த்தனும் பரத்தையும் கவுந்தியடிகள் சாபத்தால் முள்ளு
 டைக் காட்டில் முதுநரியாகி ஊனாயிட்டது கேட்டு நடுங்கி
 “நெறியின் நீங்கியோர் நீரலகூறினும் அறியாமை என்றறியல்
 வேண்டும்” என்று கோவலன் வாயிலாகக்கூறும் அடிகள்
 —களைபறிப்போர் பறித்து வரப்பிலே போட்ட குவளைப்
 பூவின்மேல், தளர்ச்சி மிகுதியால் கண்ணகி கால்களைவைத்து
 வீடக்கூடும், அதனால் அப்பூவிலேயுள்ள தேனை எடுக்குமாறு
 புகுந்த வண்டு இறக்கவும் கூடும் என்று கவுந்தியடிகள்
 வாயிலாக அருள் அறங் கூறும் அடிகள்—கோவலன் இறப்
 புக்குக் “காவலன் செங்கோல் வளைஇய வீழ்ந்தனன், கோவ
 லன் பண்டை ஊழ்வினை உருத்து” என்று இரங்கும் அடி
 கள்—ஆயிரம் பொற்கொல்லரைத் தெய்வத்தின் பெயரால்
 உயிர்ப்பலி ஊட்டிய கொடுமையைச் சிறிதும் அசை
 வின்றிக் கூறிச் செல்வாரோ?

செங்குட்டுவனிடம் கண்ணகியார் வரலாற்றைக் கூறும் சாத்தனாரேனும் உயிர்ப்பலி ஊட்டிய வரலாற்றைக் கூறுகின்றாரா? இல்லை. அவர் கோவலன் கொலையுண்ட உடனேயே சேரநாடு போய்விட்டார் என்று கூறவும் இயலவில்லை. கண்ணகியாரே கோவலன் இறந்த பதினான்காம் நாள் விண்ணாலகு சென்றார். செல்லுங்காலையில் தான் மலை வேடர்கள் கண்டனர். தற்செயலாக மலைவளங்காண எழுந்த சேர்வேந்தனிடம் தாம் கண்ட வியப்புமிக்க நிகழ்ச்சியைக் கூறினர். அதற்கு விளக்கம் தருவதாகத்தான் சாத்தனார் பேசினார். இவையனைத்தும் விரைந்து நடந்தவை என்று கொண்டாலும் இடையீடுபடாமல் 'தொடர்ந்தவை அல்லவாம்! மதுரையிலே வாழ்ந்த சாத்தனார் இந்நிகழ்ச்சியை அறியாமல் இருந்தார் என்பதும் சால்பு இல்லை. ஆதலின் உயிர்ப்பலியாகக் கொல்லரையிட்ட நிகழ்ச்சி உண்மையன்றும். உரைபெறு கட்டுரைக் கூற்றும் பொய்யாம். அடிகள் கருத்துக்கு மாறுபட்ட உரைபெறு கட்டுரை எப்படி அடிகளார் எழுதியது ஆகும்?

சமணரைக் கழுவேற்றிய நிகழ்ச்சி ஒன்று உண்டே! அதுபோல் இதுவும் நடந்திருக்கக் கூடாதோ — எனின் தென்னாட்டுத் தென்றல் திரு. வி. க. சமணரைக் கழுவேற்றியது பற்றி உரைப்பது காண்க.

“மனச்சான்றால் ஒரு மன்னனை மாள்வித்த அறம் வளர்ந்த ஒரு நாட்டில் சமணரைக் கழுவேற்றிய மறம் வளர்ந்ததென்கை என்று சிலர் கருதலாம். சமணரைக் கழுவேற்றிய வரலாற்றிற்குப் போதிய அகச்சான்றாதல் புறச்சான்றாதல் எண்டா என்பது முதலாவது சிந்திக்கத் தக்கது. அச்சான்றுகள் கிடைக்கும் வரை சமணரைக் கழுவேற்றிய வரலாற்றையான் கொள்ளேன்; கொள்ளேன். தேவாரத்தில் போதிய அகச்சான்றில்லை. அந்நாளில் பாண்டிய நாடு போந்த வெளி நாட்டார் சிலர் எழுதிய குறிப்புக்களிலும்

அவ்வரலாறு காணும். திருஞான சம்பந்தருக்கும் பின்னே பன்னூறு ஆண்டு கடந்து எழுதப்பெற்ற சில புராணங்களில் சமணரைக் கழுவேற்றிய கதைகள் சொல்லப்படுகின்றன. அக்கதைகளும் ஒருமைப்பாடுடையனவாயில்லை. ஒரு புராணக்கதைக்கு மற்றொரு புராணக்கதை முரண்பட்டு நிற்கிறது. இப்புராணக் கூற்றுக்களைச் சரித்திர உலகம் ஏற்குங்கொல்! சரித்திர உலகம் ஏற்றுக்கொள்ளும் முறையில் அல்லவோ சான்றுகள் இருத்தல் வேண்டும்”

“இப்பொழுது ஞானசூரியன் என்னும் ஒருநூல்தமிழ் நாட்டில் உலவுகிறது. அந்நூற்கண் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட திருஞானசம்பந்தர் திருப்பாக்களுள் ஒரு மாற்றம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. “அந்தணாளர் புரியும் அருமறை-சிந்தை செய்யா அருகர்திறங்களை-சிந்தவாது செய்த திருவுள்ளமே” என்பது தேவாரம். இதன்கண் போர்துள்ளதிறம் என்னும் சொல் ஞானசூரியனில் சரம் என்னும் சொல்லாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது..... அறிந்தோ அறியாமலோ உறும் மாற்றங்கள் பின்னே சரித்திர உலகிற்குப் பெருந்தொல்லை விளைக்கின்றன.”

இவ்வரை மணிகளும் மேற்கோள் விளக்கமும் உயிர்ப்பலியூட்டிய இந்நிகழ்ச்சிக்கும் முற்றிலும் பொருந்துவனவாகும்.

உயிர்ப்பலியிடல் உண்டு என்பதைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்பல இடங்களில் சாற்றிச் செல்கின்றன. பலிபீடம், பலிபீடிகை, பலிமுன்றில், பலிப்புதவு, பலிபெறுவியன்களம், உயிர்ப்பலிமுரசு என்றெல்லாம் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. பூவினைத் தெய்வப்பலியாக இடுவது பூப்பலி. அதுபோல் உயிர்களை முரசங்களுக்கும், தெய்வங்களுக்கும் பலியாக இடுவது உயிர்ப்பலி. ஆனால் மக்களைப் பலியிடும் வழக்கு இல்லை. அது செய்யப்படின கொலையாம்.

வீரங் கருதித் தாமே தம்மைப் பலியிட்டுக் கொள்ளும் இலக்கிய வழக்கினை இவ்வயிர்ப் பலியூட்டுடன் வைத்து எண்ணுவது முறைமையன்றும், அதனினும் ஆயிரம் பேரை ஒருங்கு பலியிட்டதாகக் கூறும் இந்நிகழ்ச்சியுடன் பேசவே தகுதியற்றதாம்.

“எல்லா விடத்தும் கோலை தீது” என்றும் (நான்மணி 93)

“ஆருயிரைக் கொல்லா திடை நீக்கி வாழ்தல்” என்றும் (திரிககேம் 26)

“நன் குணர்ந்தார் என்பெறினும் கொல்லார்” என்றும் (சிறபஞ்ச. 48)

அறநூல்கள் கூற, அறத்தின் தலைமணியாம் திருக்குறள் தோன்றிய நாட்டிலே ஆயிரம்பேரைக் கொன்ற கொடுமை உண்டென்பதே பெரும் இழுக்காகும்.

இது நிற்க, பழமொழிநானூறு என்னும் நூலிலே “இனங் கழுவேற்றினரில்” என்று ஒரு பழமொழி சுட்டப் பெறுகின்றது. (பழமொழி 188) மாறுகொண்டவர் என்று கருதி ஓர் இனத்தையே கழுவேற்றினரில்லை என்று உறுதியளிக்கின்றது இல்லையா?

பொற்றொழிற்கொல்லர் ஈரைஞ் நூற்றுவர் பத்தினிக்கு ஒரு பகல் எல்லை உயிர்பலியூட்டி என்ற வரிக்குத் தவறாகப் பொருள் கருதிக் கொண்டு வீட்டமையால் நேர்ந்த பிழை பாடே இது. ஈரைஞ்நூற்றுவர்-ஆயிரவரை என்றார் அரும் பதவுரைகாரர், இரண்டன் உருபு விரிக்க என்றார் நாட்டார். நீர்ப்படைக் காதை வரிகளுக்குக் கருத்தினைப் பிறழ்க் கொண்டு உரைபெறு கட்டுரைகாரர் எழுதிய வரிகள் அரும் பத உரை காரரையும், புத்துரை காரரையும் மயங்கச் செய்து அவர்வழிக்கே இட்டுச் சென்று வீட்டன. ஆனால் ‘ஈரைஞ் நூற்றுவர் பொற்கொல்லரும் பத்தினிக்கு ஒருநாள்

அளவும் உயிர்ப் பலியூட்டினர்' என்று பொருள் கொள்வோமாயின் எவருக்கும் பழி இல்லையாம்.

தம் இனத்தவன் ஒருவன் செய்த தவற்றுக்கு இரங்கி அவ்வினத்தவர் ஆயிரவர் கூடி, இக்கூடாத நிகழ்ச்சிக்காக ஒரு நாள் முழுவதும் 'உயிர்ப்பலி' யிட்டு வாழ்த்தி வழிபட்டனர் என்று கொள்ளல் தக்கதாம். கற்புக் கண்ணகியாரின் கடுஞ்சினம் தங்கள் இனத்திற்குக் கேடுசெய்து விடாமலும், அவர் உள்ளத்தைச் சாந்தி செய்யுமாறும், தங்கள் இனப் பழிக்குக் கழுவாய் தேடுமாறும் இவ்வுயிர்ப்பலி இட்டனர் எனின் குற்றமாகுமோ?

இவ்வாறு பொருள் காணுவதைத் தடுத்தது முன்னிற்கும் ஒருவரியாம். அதனைக் காண்போம்.

“கொற்கையி லிருந்த வெற்றிவேற் செழியன்
 போற்றொழிற் கொல்லர் ஈரைஞ் ஞாற்றுவர்
 ஒருமுலை குறைத்த திருமா பத்தினிக்கு
 ஒருபக லெல்லை யுயிர்ப்பலி யூட்டி
 உரைசேல வெறுத்த மதுரை மூதூர்
 அரைசுகேதே தலம்வரு மல்லல் காலைத்!
 தேன்புல மருங்கில் தீதுதீர் சிறப்பின்
 மன்பதை காக்கும் முறைமுதல் கட்டிலின்
 றீரைமணிப் புரவி யோரேழ்பூண்ட
 ஒருதனி யாழிக் கடவுட் டேர்மிசைக்
 காலைச் செங்கதீர்க் கடவுள் ஏறினளென
 மாலைத் திங்கள் வழியோன் ஏறினன்.” சிலம்பு: 27: 127-38

என்பதற்கு வெற்றிவேற்செழியன் ஈரைஞ் ஞாற்றுவரை உயிர்ப்பலியூட்டி அரசுகட்டில் ஏறினன் எனக் கொண்டு விட்டனர். அவ்வளவே. இதற்கு முதல் வரியும் இரண்டாம் வரியும் அமைந்துள்ள நிரலும், உயிர்ப்பலி நிகழ்ச்சியும்.

உரை பெறு கட்டுரைக் குறிப்பும் பின்னிப் பிணைந்து மாறு பொருள் காணுமாறு செய்து விட்டன. ஆனால், பொற்கொல்லர் ஆயிரவர் பத்தினிக்கு ஒரு பகற் பொழுதளவு உயிர்ப்பலியூட்டி, புகழ் எங்கும் பரக்கும்படி மிக்க மதுரை முதூர் தன் அரசினை இழந்து மயங்கும் துன்பமிக்க காலத்தே கொற்கையிலிருந்த வெற்றிவேற் செழியன் தென்னாட்டின்கண் குற்றத்தீர்ந்த சிறப்பினையுடைய உயிர்த் தொகுதியினைக் காவல் செய்யும் முறையானே முதன்மையமைந்த சிங்காதனத்தின்கண் ஏறினான் என்று உரை கொள்ளின் எவர்மீதும் பறிபோட வேண்டியது இல்லையாம்.

வெற்றிவேற் செழியன் மதுரைமுதூர் அரசைக் கெடுத்து அலம்வரும் அல்லற் காலையில் முறைமுதல் கட்டில் ஏறினான் என்பது பொருந்தும். அவன் அரசேற்க வருமுன் இருந்த மதுரை நிலைமையைக் காட்டும் அடைமொழியே உயிர்ப்பலியிட்ட நிகழ்ச்சியாம்.

வெற்றிவேற் செழியன்... அல்லற்காலை என இடைவெளிப்படுகின்றதே என்ற ஐயம் இலக்கியம் பயின்றோர்க்குக் கிளைக்க மாட்டாது. ஏனெனில் இவ்வாறு வருவதற்கு எண்ணிறந்த சான்றுகள் உளவாதலை அறிவர். இவ்வாறு உரை கொள்ளாவிடின், பழிமிக்க ஒருகொலையால் அரசனும் அரசியும் இறந்துவிட்ட நிகழ்ச்சியை அரியனை ஏறு முன்னரே மறந்து ஆயிரம் பேர்களை அநியாயமாகக் கொன்றான் வெற்றிவேற் செழியன் என்ற பெரும் பழிக்கு ஆளாக நேரிடும். பாண்டியன் அத்தகைய பழிகாரனா? அன்று! அன்று!

இங்குக் கூறியவற்றால் உரை பெறு கட்டுரை அடிகளார் எழுதியது அன்று என்றும், அக்கட்டுரை சிலப்பதீ

கார உரையாசிரியர் காலத்திற்கு முற்பட்டே எழுதப்பெற்று விட்டது என்றும், அது நீர்ப்படைக் காதை வரிகளைப் பிறழக் கருதிக் கொண்டு கூறப்பட்டது என்றும், அப்பிறழ்ச்சியால் வினைந்தனவே பின்னைய உரைகாரர்கள் உரைகள் என்றும், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இறந்தபின் நாடு அல்லலுற்ற நிலைமையிலே வெற்றிவேற் செழியன் அரைசுகட்டில் ஏறினான் என்றும், அவன் வரு முன்னரே மதுரையிலே வாழ்ந்த பொற்கொல்லர் ஆயிரவர் கூடித் தம் இனத்தினன் புரிந்த பிழைக்குக் கழுவாயாக ஒரு பகல் எல்கை உயிர்ப்பலி ஊட்டினர் என்றும், இனங்கழுவேற்றல் பெரும்பழி என்றும், பாண்டியன் பழிகாரன் அல்லன் என்றும் ஒருவாறு கூறப் பெற்றன.

மேலும் உரைகாரர் கூறும்படியான செய்திகள் கி.மு. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று கருதுவது சந்தேகம். அது பற்றி மேலும் ஆராய்ந்து பார்ப்பது இயல்பானதாகும்.

பாண்டிய அரசர் காலத்தில்... கட்டிடங்களின் பற்றிய செய்திகள்... கி.மு. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று கருதுவது சந்தேகம். அது பற்றி மேலும் ஆராய்ந்து பார்ப்பது இயல்பானதாகும்.

எதிர்மறை தந்த ஏமாற்றம்

[மா. இளையபெருமாள் எம் ஏ., எம். லிட்]

பெரும்பாலான வினைச்சொற்களை ஆராய்ந்து அவற்றின் சுற்றில் நிற்கும் விசுதிகளைப் பிரித்துத் தந்த தொல் காப்பியர், அவற்றின் இடையில் நிற்கும் கால இடைநிலைகளோ, எதிர்மறை இடைநிலைகளோ இவையென்று சுட்டிக்காட்டவில்லை. "இன்மையின் அன்மையின்" எனக் குறிப்பிட்டு வினைப் பொருளைச் சுட்டுவதிலிருந்தும், "இல் என்பதிலாவியின் இன்மை செப்பின்" என்று கூறுவதிலிருந்தும் இல், அல் ஆகியன எதிர்மறையைத் தெரிநிலையாக உணர்த்தப் பயன்படுகின்றன என்ற அவர்கருத்து புலப்படுகிறது. செய்திலன், செய்யலன் முதலிய வினைச் சொற்களின் இடையில் அவை நின்றது எதிர்மறையை உணர்த்துகின்றன என்று கொள்வதில் ஐயம் தோன்றுதற்கில்லை.

ஆனால் செய்யான், செய்யீர், செய்யேம், செய்யோம், செய்யாது, செய்யா, செய்யாதோன் ஆகிய வினைச் சொற்களில் எதிர்மறையை உணர்த்துவதுயாது என்ற கேள்விக்கு இதுவரை விடைகாண முயன்றவர்களை யெல்லாம் இவ்வெதிர்மறை வினைகள் ஏமாற்றிவரும் செய்தி வியத்தற்குரியதாகும்.

இவ்வினைச் சொற்களில் 'ஆ' எதிர்மறையை உணர்த்துகிறது என்ற எண்ணம் எப்படியோ இலக்கண உரையாசிரியர்கள் கருத்தில் புகுந்துவிட்டது. 'மறையுணர்த்தும் ஆகாரம்' என்று நச்சினூர்க்கினியர் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார். செய்யாய் என்ற சொல்லைச் செய் + ஆன் எனப் பகுதி விசுதியாகப் பிரித்து விட்டால் எதிர்மறையுணர்த்தும் ஆ

எங்கிருக்கிறது என்ற கேள்விக்கு விடையாக அது கெட்டு
நின்றது என்ற ஓர் அமைதியைக் கொண்டனர்.

அவ்வாறு கொண்டாலும் செய்யேன் என்னும் வீணை
முற்றில் எதிர்மறையை உணர்த்த ஆநிற்கமுடியுமா? முடியு
மாயின், செய்யேன் என்ற சொல்லை செய் + ஆ + ஏன் என்று
பிரிக்க முடியுமா என்ற ஐயம் தோன்றுவது
இயற்கை. இதனை எண்ணிய சேனாவரையர் "மறையுணர்த்
தும் இடைநிலைகளாவன அல்லும், இல்லும், ஆவும், ஏயும்
பிறவுமாம்" என்று ஏ முதலியவற்றைச் சேர்த்துக்கொள்
கிறார். அவர் கருத்துப்படிச் செய்யாய், செய்யேன் ஆகிய
வற்றைச் செய் + ஆ + ஆய் என்றும் செய் + ஏ + ஏன் என்
றும் கொள்ளவேண்டும். "உண்ணாய், உண்ணேன் என்
புழி எதிர்மறையாகார வேகாரங்கெட்டு நின்றன வெனல்
வேண்டும். அல்லாக்கால் மறைப்பொருள் பெறப்படாமை
யின்" என்று மறையுணர்த்தும் இடைநிலை மறைந்தும்,
நிற்கவே செய்கிறது என்பதற்குக் காரணம் காட்டுகிறார்.
பிறவுமாம் என்பதனால் செய்யீர், செய்யோம் முதலியவற்றில்
ஈ, ஓ ஆகியவை கெட்டு நிற்பதாக அவர் கருதுகிறார் என்று
கொள்ளவேண்டும்.

இவ்வாறு ஏகாரத்தையும் பிரவற்றையும் எதிர்மறை
இடைநிலைகளாகக் கொள்வதைச் சேனாவரையருக்கு விளக்க
வுரை எழுதும் பேராசிரியர் பூவராகன் பிள்ளை மறுக்கிறார்.
"ஆகாரம், ஏகாரம் இரண்டும் எதிர்மறை இடைநிலையாகக்
கொள்ளாமல், ஆகாரம் ஒன்றே கொள்ளலாம். ஆகார
விடைநிலையை அடுத்து உயிரெழுத்து வந்தால் கெடும்;
மெய்யெழுத்து வந்தால் கெடாது நிற்கும் எனப் பின்னுள்
ளோர் கூறும் முடியு பொருத்தமானதாகும். உண்ணான்,
உண்ணேன் இவற்றில் ஆகார இடைநிலை கெட்டது உண்ணு

தான், உண்ணாதேன் இவற்றில் கெடாது நின்றது" என்று அவர் காரணம் காட்டுகிறார்.

மேற்கூறிய கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளத் தடையா யிருப்பவை பின்வரும் காரணங்களாகும். முதலாவது உண்ணீர், உண்ணேன், உண்ணோம் முதலியவற்றில் ஆ எதிர்மறை இடைநிலை என்பது சொற்களைப் பிரித்துப் புணர்க்கும் விதிகளுக்குப் பொருந்துவதில்லை. செய்யான், செய்யாள், செய்யார், செய்யாது, செய்யா, செய்யாதோன் ஆகியவற்றிலும் ஆ எதிர்மறை இடைநிலை என்பதற்கு, இவை எல்லாவற்றிலும் கெட்டுப்போகும் ஒன்றால் எவ்வாறு பொருள் உணர்த்த முடியும்? என்ற கேள்வி முக்கிய தடையாகிறது. எதிர்மறை தோன்றும் ஒரு முறையாக 'வினைத்தாதுவோடு விசுவிகளைச் சேர்ப்பது' என்ற டாக்டர் கால்டுவெல் கருத்துக்கும் இத்தடையோடு, வினைத்தாது தனியாக நின்றாலோ, கால இடைநிலையின்றிப் பிற விசுவிகளோடு சேர்ந்தாலோ எதிர்மறையாவதற்குச் சான்றுகள் இல்லை என்பதும் முக்கிய தடையாகிறது.

என்றாலும் எதிர்மறையின் அடிப்படையாக 'அ' நிற்கிறது என்று தமது ஒப்பிலக்கண ஆராய்ச்சியின் விளைவாகக் கருதுகிறார் டாக்டர் கால்டுவெல். ஆனால் தமிழைப் பொறுத்தவரையில் அகரம் தனியாக நின்று எதிர்மறையுணர்த்தும் சான்றுகள் இல்லை. டாக்டர் வி. ஐ. சுப்பிரமணியம் தமது அமெரிக்கப் படிப்பின் விளைவாக 'மறை விசுவிகள்'

[அ] அ இ எ ஓ அல் இல் ஆ ஆத் என்று தமிழ்க்கல்ச்சரில் வெளியான கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார். செய்யான் என்பதன் ஆகாரத்தை இரண்டு குறுகிய அகரமாகப் பிரித்து முதல் அகரத்தை 'எதிர்மறை விசுவி' எனக்கொண்டு எஞ்சிய அகரத்தை 'இடம் காட்டும் விசுவி'

யாகக்கொள்வது தமிழ் மொழிப் புணர்ச்சியோடு மாறுபடுவதாகும். இரண்டு அகரங்கள் சேர்ந்து ஆ ஆவதற்குத் தமிழில் சான்றுகள் இல்லை; உடம்படுமெய்தோன்றும் உதாரணங்களையே காண்கிறோம். இவ்வாறே 'அகரத்தின் வேற்றிட உருவங்களாகிய இ. எ, ஒ ஆகியவையும் கருதற்குரியனவல்ல' என்பதற்கு, இரு குற்றயீர்களாக ஒருநெட்டு யிரைப் பிரிப்பதற்கு ஆதாரம் இன்மையோடு, ஒ என்ற குறிலோடு ன், ம் சேர்ந்து ஒன். ஒம் என்ற உருவத்தில் விகுதிகள் இல்லாதிருப்பதும் தடையாக விளங்குகின்றது. 'ஆத்' என்ற வினோத எதிர்மறைவிகுதியும் ஒழுகலாதார், சேர்ந்திலாதான், அல்லாது, இல்லாது முதலிய சொற்களைக் கண்டவுடன் ஓடி மறைந்து கொள்கின்றது.

ஷீல் பிளாக், ஆல்பிரட் மாஸ்டர் முதலியோரெல்லாம் டாக்டர் கால்டுவெல்லையும் இலக்கண ஆசிரியர்களையும் பின்பற்றி இந்த வட்டத்திற்குள்ளேயே சமன்று வருகின்றனர். இவ்வாறு எதிர்மறை பற்றிய கருத்துக்களெல்லாம் ஆல்பிரட் மாஸ்டர் கூறுவதுபோல குழப்பத்தை மிகுதியாக்குகின்றன. இவ்வளவு குழப்பத்தையுண்டாக்கும் எதிர்மறையை உணர்த்துவது யாது என்பது தனியாகச் சிந்தித்தற்குரியது.

இவ்வாறு கூறும் இவ்வாறு கூறும் இவ்வாறு கூறும் [12]
 இவ்வாறு கூறும் இவ்வாறு கூறும் இவ்வாறு கூறும் இவ்வாறு கூறும்
 இவ்வாறு கூறும் இவ்வாறு கூறும் இவ்வாறு கூறும் இவ்வாறு கூறும்
 இவ்வாறு கூறும் இவ்வாறு கூறும் இவ்வாறு கூறும் இவ்வாறு கூறும்
 இவ்வாறு கூறும் இவ்வாறு கூறும் இவ்வாறு கூறும் இவ்வாறு கூறும்

இளம்பூரணர் எழுத்துரை

(ஆ. சிவலிங்கனார், மயிலம்.)

5. சீல திருத்தங்கள்

6 உருவினும் இசையினும் அருகித் தோன்றும்
மொழிக்குறிப் பெல்லாம் எழுத்தின் இயலா
ஆய்தம் அஃகாக் காலை யான (40)

இந்நூற்பாவில் எழுத்தின் இயலா என்பதற்கு “ஆய்த வெழுத்தானிட்டு (ம் எழுத்துப்போல) நடவா” என்றெழுதப்பட்ட உரையில் பிறைக்கோடுகளில் உள்ள ‘ம் எழுத்துப்போல’ யாதொரு தொடர்பும் இல்லாமல் இருத்தலின்தேவையற்றதாம்; எடுத்து விடுதல் நன்று.

7 உயிர்மெய் அல்லன மொழிமுத லாகா (60)

இந்நூற்பா நுதலுதல் பற்றி,

“இது (உயிர்) மெய் யெழுத்து மொழிக்கு முதலாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று”

என எழுதப்பட்டுளது இதில் பிறைக் கோடுகளில் அடைக்கப்பட்டுள்ள ‘உயிர்’ என்பது தேவையற்றது. இந்நூற்பா மெய்யெழுத்து மொழிக்கு முதலாமாறு யாங்ஙனம் எனக் கூற வந்ததாம். அதாவது உயிரோடு கூடிய மெய்யே முதலாம் என்று கூறவந்தது. உரையாசிரியரும்,

உயிரோடு கூடிய மெய்யல்லாதனவாகிய தனி மெய்கள் மொழிக்கு முதலாகா; உயிரோடு கூடிய மெய்யே மொழிக்கு முதலாம்”

என்றே உரை யெழுதினார். அன்றியும்,

“ஈண்டு உயிர்மெய் என்பது வேற்றுமை நயம் கருதியென வுணர்க”

எனவும் எழுதிக் காரணமும் எழுதினர். அன்றியும், “பன்னீ ருயிரும் மொழி முதலாகும்” (59) என்ற ஆசிரியர் அடுத்து மெய்யைப் பற்றியே பேச வேண்டியவராதலினாலும் ‘உயிர்’ என்பது தேவையற்றதாம். இதற்கேற்ப அடுத்து வரும்

கநந பமவேனும் ஆவைந் தேழுத்தம்
எல்லா வ்யிரோமே செல்லுமார் முதலே (61)

என்ற நூற்பாவுக்கு “இது மேல் முதலாம் எனப்பட்ட உயிர் மெய்கட்கு வரையறை கூறுதல் நுதலிற்று” என்றெழுதியுள் ளதில் உயிர்மெய்கட்கு என்பதற்கு உயிரோடு கூடிய மெய் கட்கு என வேற்றுமை நயத்திற் பொருள் கொள்ளவேண் டும்.

8 அவைதாம்

மெய்பிறிதாதல் மிகுதல் சூன்றல் என்ற

இவ்வேன மொழிப திரியுமாறே (110)

இது நிலை வரு மொழிகள் புணருமிடத்து நிகழும் மூன்று திரிபுகள் இவை யென்பதாம். இளம்பூரணர் இந் நூற்பாவுரைக் கீழ் (கழகப்பதிப்பு)

“மேல் (புணரியல் 6) ‘இடம்’ என்றதனால் ஒரு புணர்ச்சிக் குத் திரிபு மூன்றனுள் ஒன்றாயினும் இரண்டாயினும் மூன்றாயினும் வரப்பெறும்”

என எழுதி.

மகத்தாற் கொண்டான் என்பது அம்மிகுதி இரண்டு வந் தது; நீயிர் குறியீர் என்பது அம் மிகுதி மூன்று வந்தது. பிறவும் அன்ன,

எனஉதாரணமும் எழுதினார். திரிபுமூன்றனுள் இரண்டாயி னும் மூன்றாயினும் வருதல் என்றால் ஒருபுணர்ச்சியில் வேறு பட்ட இரண்டு மூன்று திரிபுகள்வருதல் என்பது பொரு ளாமேயன்றி, ஒரேதிரிபு இரண்டுமூன்றாக வருதல் என்பது பொருளாகாது. ஆதலின் அம்மிகுதி இரண்டுவந்தது மூன்று

வந்தது என்பதற்குக் காட்டிய உதாரணங்கள் பொருத்தம் இல்லை. மகத்தாற் கொண்டான் என்பதில் மகம் + கொண்டான் எனப்பிரிக்கும்போது இடையில் அத்து, ஆன் என்ற இரண்டு சாரியைகள் மிக்கனவாதலின் மிகுதிஇரண்டு வந்தது என்பது பொருந்துமாயினும் திரிபு மூன்றனுள் இரண்டு வந்ததாகாது. அதுபோலவே நீயிர் என்ற சொல்லும் என்பதன் மாறுபட்ட சொல் ஆதலின் (தொல்காப்பிய நூற்பா 327ன்படி) அதில் ஈ இர் ஆகிய மூன்றெழுத்துக்கள் மிக்குவந்தனவேனும் திரிபு மூன்று வந்ததாகக் கொள்ள இயலாது. அவ்விரண்டனுள்ளும் ஒரு திரிபே-அதாவது மிகுதியாகிய திரிபே இரண்டும் மூன்றுமாக வந்தன. எனவே இவ்வதாரணங்களுக்கேற்ப முன்தொடர்.

“மேல் இடம் என்றதனால் ஒரு புணர்ச்சிக்குத் திரிபு மூன்றனுள் ஒன்றே இரண்டாயினும் மூன்றாயினும் வரவும் பெறும்”

என்றிருத்தல் வேண்டும்.

இனி முன் இருந்தவாறே கொள்வதாயின் வரும் அமைதி காண்போம். மகம், கொண்டான் என்ற சொற்கள் சேருமிடத்தில் நிலைமொழியீற்று மகரம் கெடுதலும் அத்தும் ஆனுமாகிய சாரியைகள் மிகுதலும் ஆகிய இரண்டு திரிபுகள் நிகழ மகத்தாற்கொண்டான் எனச் சேர்தலைக் காணுதலின் ஒரு புணர்ச்சிக்கண் இரண்டு திரிபுகள் நிகழ்ந்தன என்னலாம். இதில் ஆன்சாரியையின் இறுதினகரம் நகரமாதல் ஆகிய மெய்பீறிதாதல் திரிபு நிகழ்ந்த தெனினும் அது மகத்தான் என்பது நிலைமொழியாக நின்று திரிந்ததாதலின் அதை வேறொரு புணர்ச்சியாகக் கொள்ளவேண்டும்.

அடுத்து நீயிர் குறியிர் என்னுமிடத்து நீயிர் என்பதில் உகர மகரக்கேடும் ஈகார இகர ரகரங்களின் மிகுதியும் ஆகிய இரண்டு திரிபுகளே உள்ளன. ஆதலின் அது மூன்று திரிபுகள் உள்ளதற்கு உதாரணம் ஆகாது. அதுவும்

இரண்டு திரிபுள்ளதாகவேயாம். இனி மகத்தாற் கொண்டான் என்பதில் ஆன் என்பதின் எனகரத்திரிபைத் தனிப்புணர்ச்சியால் வந்த தென்னாது மகம் + கொண்டான் என்னுமிடத்திலேயே நிகழ்ந்த திரிபாகக் கொள்ளின் மூன்றுதிரிபுகள் உண்டு எனக்கொள்ளலாம். அதனால் மகத்தாற் கொண்டான் என்பதில் மூன்று திரிபும் நீயீர்குறியீர் என்பதில் இரண்டு திரிபும் உண்டு என்னலாம். எனவே,

“மகத்தாற் கொண்டான் என்பது அத்திரிபு மூன்று வந்தது; நீயீர் குறியீர் என்பது அத்திரிபு இரண்டு வந்தது; பிறவும் அன்ன”

என்றெழுதியிருத்தல் வேண்டும். எங்ஙனமாயினும் கழகப்பதிப்பில் இரண்டிடத்தில் ஓரிடம் திருத்தப்படவேண்டியதேயாம்.

திரு. கன்னியப்பமுதலியார் பதிப்பில் உள்ள பாடம் முதல் இடத்தில் கொள்ளலாம் திருத்தத்துக் கேற்ப இருத்தலைக் காணலாம்.

“திரிபு முன்றனுள் யாதாயினும் ஒன்றாயினும், ஒரு புணர்ச்சிக்கு இரண்டும் மூன்றும் ஒருங்கு வரப்பெறும்”

என்பது அப்பாடம். இதில் ‘யாதாயினும் ஒன்றாயினும்’ என்பதற்குப் பதில் ‘யாதாயினும் ஒன்று’ என்றும், ‘வரப்பெறும்’ என்பதற்குப் பதில் ‘வரவும் பெறும்’ என்றும் இருத்தல் வேண்டும்.

9. ஆனின் எனகரமும் அதனோ ரற்றே

நாண்முன் வநுவம் வன்முதற் றெழிற்கே (125)

“நாட்பெயர் முன்னர்வரும் வல்லெழுத்தை முதலாகவுடைய வினைச்சொற்கண்வரும் ஆன்சாரியையின் எனகரமும் அந்நான்கன் உருவின் கண்வரும் ஆன்சாரியையோடு ஒரு தன்மைத்தாய் எனகாரம் றகாரமாம்”

இவ்வுரையில் ‘எனகாரம்’ என்ற சொல் விடுபடவேண்டும் திரு. P. S. சுப்பிரமணியசாஸ்திரியார் அவர்களும் தமது

எழுத்ததிகார ஆராய்ச்சிக் குறிப்பில் இதனைக் குறித்துள்ளார்கள்.

10. பல்லவை முதலிய அகர விறுபெயர்
வற்றோடு சிவணல் எச்ச மின்றே (175)

பல்ல உள்ள சில்ல முதலிய அகரவீற்றுப் பலவீன்பாற் படர்க்கைப் பெயர்கள் ஐ முதலிய உருபுகளோடு சேரும் போது வற்றுச்சாரியையோடு பொருந்திப் பல்லவற்றை முதலிய வாக வரும் என்பது இதன் கருத்து. இதன் உரைக்கீழ் இளம்பூரணர்,

“எச்சமின்று என்றதனால் ஈண்டு மூன்றும் உருபின்கண் சாரியை பெற்றே முடியும் என்று கொள்க.”

என்றெழுதியுள்ளார், இது கழகப்பதிப்பில் காணப்படுகின்றது. இதற்குப் பதிலாகத் திரு. வ. உ. சி. பதிப்பில்,

“ஈண்மே உருபு இன்சாரியை பெற்றே முடியும் என்று கொள்க”

என்று காணப்படுகின்றது. இந்நூற்பாவுக்கு முன்னருள்ள நூற்பா, ‘அ ஆ உ ஊ ஏ ஓள என்னும் இறுதிப் பெயர்கள் உருபுகளோடு புணரும் போது இன்சாரியை பெறும்’ என்று விதித்தது ‘அதில் உள்ள இன்சாரியையினை இந்நூற்பாவில் குறித்த பல்ல முதலியவற்றிற்கும் வற்றுச்சாரியையோடு சேர்த்துக் கொண்டு பல்லவற்றினை முதலிய வாக உதாரணங்கள் காட்டலாம்’ என்பது பின்னவர் பதிப்பில் உள்ள தொடரின் கருத்தாகும். இது பொருந்துமேனும் பல்லவற்றை எனவும் இன்சாரியையின்றி வருதலின் ‘இன்சாரியை பெற்றேவரும்’ என ஏகாரம் கொடுத்தது பொருந்தாது.

இனிக் கழகப்பதிப்பில் காணப்படும் தொடரே பொருந்தும் என்னலாம். மூன்றும் வேற்றுமையுருபு சேரும்போது

பெரும்பாலும் சாரியை பெற்றே வரவேண்டும் என்பது உரையாசிரியர் கொள்கை. பிற உருபுகள் ஏற்ற பெற்றி வரும். அதனால் தான்,

நீயென் ஒரு பெயர் நெழுதல் குறுகும்
ஆவயின் எனகரம் ஒற்று கும்மே (180)

என்னும் நூற்பாவின் உரையிறுதியில்,

“சாரியைப் பெற்றிடை எழுத்துப்பேறு கூறியது மூன்றும் உருபின்கண் சாரியை பெற்றே வந்த அதிகாரம் மாற்றி நின்றது”

என்றெழுதினார். “நீயென் ஒரு பெயர்” என்ற நூற்பாவுக்கு முன்னும் பின்னும் உள்ள நூற்பாக்கள் யாவும் சாரியைப் பேறு விதிக்க இதுமட்டும் எழுத்துப் பேறு விதித்தது. இதற்கு அமைதி கூறியபோது அவ்வாறு எழுதினார். எனவே, ‘மூன்றும் உருபின்கண் சாரியை பெற்றே வரும் பல்லவை முதலிய பெயர்கள்’ என்ற கொள்கையினர் உரையாசிரியர் என்பது பெறப்படும். அதனால் முன்னருள்ள பதிப்பில் காணப்படும் தொடரே உண்மைத் தொடராகும் என்னலாம்.

11. தாம்நாம் என்னும் மகர விறுதியும்
யாமென் இறுதியும் அதனோ ரன்ன
ஆள வாகும் யாமென் இறுதி
ஆவயின் யகரமெய் கேதேல் வேண்டும்
ஏனை யிரண்டும் நெழுதல் குறுகும். (189)

இந்நூற்பாவின் படித் தாம்நாம் யாம் என்பன உருபுகளோடு புணரும்போது தம்மை நம்மை எம்மை என்பன முதலிய வாக வரும். இதன் உரைக்கீழ் உரையாசிரியர்,

“ஆவயின் மெய் என்றதனால் பிறவயின் மெய்யும் கேடுமெனக் கோள்க; தங்கண், நங்கண், எங்கண் எனவரும்.”

என்றெழுதியுள்ளார். இவர் எழுதியது பற்றித் திரு. P. S. சுப்பிரமணியசாஸ்திரியார் அவர்களும், திரு. வேங்கடராஜலு ரெட்டியாரவர்களும்,

“தம் முதலிய சொற்களின் இறுதிமகரம், “மகர விறுதி வேற்றமையாயின் துவரக்கேட்டு வல்லெழுத்து மிகுமே” என்ற நூற்பாவில் ‘துவர’ என்பதனான்கேட ‘வல்லொற்று முதலிய வேற்றமை யுருபிற்கு ஒல்வழி ஒற்றிடை மிகுதல் வேண்மே” என்பதனால் மெல்லெழுத்து மிக்குத் ‘தங்கண்’ முதலியவாக வரும். ஆதலின் ஆவயின்மெய் என்றதனால் பிறவயின் மெய்யும் கெடும் எனக் கூறுதல் வேண்வேதில்லை,”

என்று கூறி மறுத்தனர். அவ்விருவரும் ‘பிறவயின் மெய்’ என்பதை மகரமெய்யாகக் கொண்டனர். அதனாலேயே மறுத்தனர். இளம்பூரணர் ‘பிறவயின் மெய்’ என்பதை ‘யாம்’ என்பதின் முன் உள்ள யகரமெய்யையே கருதினர், பிறவயின் என்பதுபிறவிடம் எனப்பொருள்படும், ‘ஆவயின்’ என்பதற்கு அவ்வுருபு புணர்ச்சியிடம் எனக் கொண்டால் பிறவயின் என்பதற்குப் பொருட் புணர்ச்சியிடம் எனக் கொள்ளலாம், அவ்வாறு கொண்டால், ‘பொருட் புணர்ச்சியிடத்திலும் யாம் என்பதன் யகர மெய் கெடும்; அதாவது யாம் + கண் = எங்கண் எனவரும்’ எனக்கொள்ளலாம். கண் என்பது உருபாகாது விழி என்ற பொருளாதலையறிக. இவ்வாறு கருதியதால் தான் உரையாசிரியர், ‘ஆவயின் மெய் என்றதனால் பிறவயின் மெய்யும் கெடும் எனக்கொள்க’ என எழுதி. ‘எங்கண்’ என உதாரணமும் காட்டினார். தங்கண் நங்கண் என்பன இடைச்செருகலாகலாம். ஆதலின் அவற்றை நீக்கி விடலாம்.

12. நெட்டெழுத் திம்பர் ஒற்றுமிகத் தோன்றும்

அப்பால் மொழிகள் அல்வழி யான.

(197)

‘நெட்டெழுத்தின் பின்னாக (இடை) இனஒற்றுமிகத் தோன்றும் அக் கூற்று மொழிகள் அல்லாத இடத்தின் கண்ணே’

என வுரையெழுதி, “யாட்டை, யாட்டொடு என வரும்” என உதாரணம் காட்டினர் உரையாசிரியர். இங்கு ‘யாற்றை, யாற்றொடு’ என்பவற்றையும் சேர்த்துக்கொள்ளல் வேண்டும். ஏன் எனின்,

“அப்பால் மொழிகளாவன க ச த ப க்கள், இவை இன ஒற்று மிகாதேன்று கொள்க”

என எழுதினாராகலின். இதனால் ட ற ஒற்றுக்கள் இன ஒற்றுமிகும் என்பது பெறப்படுதலின் றகரம் இன ஒற்று மிகுதற்கும் உதாரணம் காட்ட வேண்டும். இவ்வாறே,

“தோன்றும் என்றதனால் உயிர்த் தோடர்மொழியும் இன் பெறுது இன ஒற்று மிகுதல் கொள்க; முயிற்றை முயிற் றொடு எனவரும்”

என்றெழுதியவிடத்திலும் டகர வொற்று மிகுதலுக்கும் ‘பகட்டை பகட்டொடு’ என்பனவற்றைச் சேர்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

“அவைதாம்,

இயற்கைய வாகும் செயற்கைய வென்ப” (198)

என்ற நூற்பாவில் ‘யாட்டை யாட்டொடு’ என்று உதாரணம் காட்டப்பட்ட விடத்திலும் ‘யாற்றை, யாற்றொடு’ என்பனவற்றைச் சேர்த்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

13. நிலாவென் கிளவி அத்தொடு சிவணும் (229)

நிலா என்ற சொல் அத்துச்சாரியையோடு பொருந்தி முடியும்; ‘நிலாத்துக் கொண்டான்’ என்பது உதாரணம். “குறியதன்முன்னரும்” (227) என்னும் நூற்பாவில் குறிற்கீழ் வரும் ஆகார வீற்றுச் சொல்லின் இறுதியில் அகர வெழுத்து வரும் என்பது விதிக்கப்பட்டது. அதன்படி நிலா என்பது நிலா அ எனவரும். இந்நூற்பாவில் அத்துச்சாரியை விதிக்கப்பட்

டது. அதனால் நிலா அத்துக் கொண்டான் என்பது காட்டப்பட்டது. எனவே முன் விதிப்படி எய்தி நின்ற அகரம் கெட்டதற்கு உரையாசிரியர்,

“நிலைமொழித் தொழிலை நிலைமொழித் தொழில் விலக்கு
மாகலின் அத்துவகுப்ப அகரம் வீழ்ந்தது”

என்றார். நிலா என்ற நிலைமொழியின் தொழிலாகிய (குறியதன் முன்னரும் என்பதன்படி) அகரம் பெறுதலை அதன் தொழிலாகிய (இந்நூற்பாவின்படி) அத்துப் பெறுதலானது விலக்கியது என்பதாம். இப்பாடம் கன்னியப்பமுதலியார் பதிப்பில் கண்டது. கழகப் பதிப்பும் இப்படியே உள்ளது.

திரு. வ. உ. சி. பதிப்பில் “நிலைமொழித் தொழில் வருமொழித் தொழிலை விலக்குமாகலின் அத்துவகுப்ப அகரம் வீழ்ந்தது” என்று காணப்படுகின்றது. இத்தொடர் தவறாகலாம். நிலைமொழித் தொழிலை வருமொழித் தொழில் விலக்குமாதலின்” என்றிருந்தாலும் ஓரளவில் பொருந்தும் என்னலாம். நிலைமொழித் தொழிலாவது அகரம் பெறுதல், வருமொழித் தொழிலாவது அத்துப்பெறுதல் எனக்கொள்ளலாம். நிலா என்பது வருமொழியோடு புணருமிடத்து வருவது அத்து ஆதலின் அதனை வருமொழித் தொழில் என்னலாம். அதனால்தான் நச்சினூர்க்கினியரும் நிலைமொழித் தொழிலை விலக்குமாகலின் என்றார்.

இனி முன்பாடமே பொருந்தும் என்பதைக் காண்போம். “மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரு முளவே” (417) என்ற நூற்பாவின் உரையின்கீழ் இளம்பூரணர்,

“மற்றிது நிலைமொழித் தொழிலை நிலைமொழி விலக்கு
மாகலின்”

என்று எழுதியுள்ளார். திரு. வ. உ. சி. பதிப்பில் ஆண்டு என்றும் பாட பேதமில்லை. எனவே நிலைமொழித்

தொழிலை நிலைமொழித் தொழில் விலக்குமாகலின்” என்ற பதே பொருந்தும் என்னலாம்.

14. ஏனை யெகினே அகரம் வருமே

வல்லெழுத் தியற்கை மிசுதல் வேண்டும் (338)

எகின் என்ற பறவையை யுணர்த்தும்சொல் வேற்றுமையில் வருமொழி வல்லெழுத்துடன் புணரும்போது அகரம் வரும் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எகினக்கால் என்பது உதாரணம். இந்நூற்பா நுதலுதல் பற்றிக் கூறும்போது இதுவும் அது என்றார் உரையாசிரியர். அதற்குப் பதில் “திரிபு விலக்கி அகரம் வகுத்தல் நுதலிற்று” என்று இருத்தல் வேண்டும். இந்நூற்பாவின் முன்னூற்பாவாகிய “எகின்மரமாயின் ஆண்மரவியற்றே” என்பதில், திரிபு விலக்கி அம்மு வகுத்தல் நுதலிற்று” என்றெழுதியுள்ளார். அதனை அடுத்த இந்நூற்பாவில் “இதுவும் அது” என்றெழுதியிருப்பதால் இதிலும் திரிபுவிலக்கி அம்மு வகுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். திரிபு விலக்கப்பட்டதென்றாலும் அம்மு வகுக்கப்படவில்லை. அகரமே வகுக்கப்பட்டது. ஆதலின் “இதுவும் அது” என்பதைத் “திரிபு விலக்கி அகரம் வகுக்கப்பட்டது” என்று திருத்திக்கொள்ள வேண்டும். திரிபாவது அகரம் நகரமாகும் என்ற பொது விதி (333) யில் வந்தது.

15. ஆயிரம் வருவழி யுகரம் கேடமே

(329)

எழு என்ற (எண்ணுச்) சொல் ஆயிரம் என்ற சொல் வருமொழியாய் வருமிடத்து உகரம் கெட்டு எழாயிரம் என முடியும். இந்நூற்பாவுக்குதாரணமாக எழாயிரம் என்பது எல்லாப் பதிப்புக்களிலும் காணப்படுகின்றது. அது தவறு. எழாயிரம் என்பதே பொருந்தும். ஏன்னின் இந்நூற்பாவின் முன்னூற்பாக்களில் எழு என்பதே நிலைமொழியாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அன்றியும் இந்நூற்பாவின் அடுத்த நூற்பாவாகிய

நூறார்நக வருவம் ஆயிரக் கிளவிக்குக்
கூறிய நெடுமுதல் குறக்க மின்றே (393)

என்பதில் எழு என்பது ஏழ் என மாற்றப்படுகின்றது. அன்றியும், “கூறிய என்ற இலேசினானே ஏழாயிரம் என்று மாம்” என்றும் உரையாசிரியர் எழுதினார். எனவே ஏழாயிரம் என்பதே உதாரணமாகும்.

பழமுதிர் சோலையைப் பார்

- 1 பார்க்கவரு வோரும் பரவ வருவோரும்
திர்க்க விரும்புவன தீர்த்தளிக்கும் — யார்க்கும்
நிழலளிக்கும் நீரளிக்கும் நெஞ்சுறையுங் கண்ணே!
பழமுதிர் சோலையைப் பார்

து. பொன்னுசாமி

முடிநிலை 2-ஆம் ஆண்டு.

- 2 ஆறுமுகன் ஆள அரங்கத்தான் பள்ளிகொள
வீறுடையான் நாடிவர வீற்றிருந்து — மாறு (து)
ஒழுகிச் சிலம்பொலிப்ப ஒண்டமிழே பாடும்
பழமுதிர் சோலையைப் பார்.

அ. அ. பஃசீர்

முடிநிலை முதலாண்டு-

- 3 மஞ்சம் தவழ்ந்தாட மாமயிலும் நடட்டிடும்
அஞ்சொற் கிளியும் அமுதிசைக்கும் — நெஞ்சே!
குழகன் படைவீடாம் குன்றினைச் சூழ்ந்த
பழமுதிர் சோலையைப் பார்.

கு. சீனிவாசன்

முடிநிலை முதலாண்டு.

- 4 பாவலர்கள் எல்லோரும் பண்புடனே போற்றிமகிழ்
மாவலவன் நற்கீர மாண்பாளன் — நாவால்
பழந்தமிழால் ஏத்திப் பரவும் புகழ்சால்
பழமுதிர் சோலையைப் பார்.

மீ. பழநியம்மாள்
முடிநிலை முதலாண்டு.

- 5 மனமே மகிழ்ந்திடுவாய்! மந்திபல தாவும்
இனமானும் பன்றிகளும் எங்கும் — தினமே
பழந்தின்று வாழ்ந்துவரும் பண்பார் குமரன்
பழமுதிர் சோலையைப் பார்.

மா. சீதாஇலக்குமி
முடிநிலை முதலாண்டு.

- 6 கொந்தலரும் பூமணமும் கொண்டிருக்கும்; மேலிருந்து
சிந்துகின்ற நீரருளி சிந்திசைக்கும்; — மந்திப்
பழமுதிர்த் தோடும்; படைவேலன் நிற்கும்;
பழமுதிர் சோலையைப் பார்.

மீ. கே. இராசாராம்
முதலிலை இரண்டாம் ஆண்டு.

- 7 மந்தியும் மாணும் மருவியே வாழ்ந்திடும்
அந்தமில் இன்பம் அடையவே — எந்தை
அழகனும் மாலும் அமைந்துள்ள செந்தேன்
பழமுதிர் சோலையைப் பார்.

மு. முனியாண்டி

முதனிகை 2-ஆம் ஆண்டு.

- 8 திருமருவு மார்பன் திருவாழிக் கையன்
அருமறைக ளேத்தும் அருண்மால் — மருவும்
அழலுமிழும், வேற்படையான் ஐயன் முருகன்
பழமுதிர் சோலையைப் பார்.

சி. பழனியப்பன்

முதனிகை 2-ஆம் ஆண்டு.

- 9 தீங்கனி தந்தே செழுங்கா விருந்தோம்ப
பூங்கொடி மென்கை புடைக்கவரி — தாங்க
மழலைக் குயில்பாட மாமயி லாடும்
பழமுதிர் சோலையைப் பார்.

பொ. செ. செண்பகம்

முதனிகை 2-ஆம் ஆண்டு.

- 10 கானக் குயில்பாடக் காதல் மயிலாட
வானப் பொழிலும் வளர்ந்தாட — மானப்
பழனத் திருவளஞ்சால் பத்திக் குமரன்
பழமுதிர் சோலையைப் பார்.

அ. கி. அழகர்சாமி

முதனிலை 2-ஆம் ஆண்டு

- 11 திருமாலும் சேயும் திகழ்ந்தென்றும் வாழப்
பெருமடங்க லோடுமான் பெட்பால் — மருவிச்
செழும்பலா வைக்கிறித் தேனுண்ணும் தெய்வப்
பழமுதிர் சோலையைப் பார்.

சி. இரா. சாரநாத்

முதனிலை 2-ஆம் ஆண்டு

- 12 வலிவுடன் வாழ்ந்திருந்த வாழ்வும், புகழாம்
பொலிவுடன் வீற்றிருந்த பொற்பும் — நலிவால்
கழியினும் நெஞ்சே! கருணை முருகன்
பழமுதிர் சோலையைப் பார்.

கி. வேலாயுதன்

முதனிலை 2-ஆம் ஆண்டு

தமிழைப் பாடு

மு. வைத்திலிங்கம், ஓலகடம்.

- 1 மாவிருந்து பாடுகின்ற மணிக்குயிலே
மன்பதையர் தமையிழந்து மயங்குமாறு
நீவிருந்து படைக்கின்றாய் நெடிதுவாழி!
நிலையான பொருள்மேவும் நல்விசையால்
நீவியக்கப் பாடிமிக நன்மையிலார்
நெஞ்சருக்கி யுளமாற்றி நலஞ்செய்வாள்
நாவிருக்கும் செல்வியென்றன் நெஞ்சுறையும்
நற்றமிழாள் அவள்தன்னைப் பாடிடுவாய்!
- 2 குறளிருந்தே யவளோசை கொடுத்திடுவாள்
குலங்கிவரு சிலம்பிருந்தே வொலித்திடுவாள்
புறமிருந்து மகமிருந்தும் புகழ்மிகுந்த
பெருவாழ்வு தனைவிளக்கிப் பேசுடுவாள்
அறமலிந்த காவியங்க ளத்தனையும்
அழகுமணி மொழிதன் னு விசைத்திடுவாள்!
நறவமொழிப் பாவையென் னுயிரனையாள்
நற்றமிழாள் அவள்தன்னைப் பாடிடுவாய்!
- 3 இனிமைமிகு பண்புறையு மேந்திழையாள்
இயலிசையும் நாடகமும் இறவாத
தனிவாழ்வும் பெரும்புகழும் தனித்தியங்கும்
தகைமைநிறை பெருவாழ்வும் தந்திடுவாள்
கனிச்சாறும் யாழிசையும் குழலொலியும்
கொங்குதரு வாள்சவையும் விஞ்சுகின்ற
பனிப்புமொழிப் பாவையென் னெஞ்சுறையும்
பைந்தமிழாள் அவள்தன்னைப் பாடிடுவாய்!

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் விற்கப்பெறும் நூல்கள்

I. சங்க வெளியீடு

		ரூ.	அ.	ப.
4.	வைத்தியசாரசங்கிரகம்	—	3	0 0
5.	பன்னூற்றிரட்டு	—	3	0 0
8.	தமிழ்ச்சொல்லகராதி மூன்றாம் பாகம்	—	5	0 0
10.	தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் (நச். உரை)	—	1	12 0
11.	திருவருணைக்கலம்பகம்	—	0	8 0
13.	கலைசைச்சிலேடை வெண்பா	—	0	8 0
15.	திருவாரூர் நான்மணிமாலை	—	0	4 0
16.	ஸ்ரீகிருஷ்ணசரித்திர விமர்சனம்	—	1	4 0
17.	பன்னூற்றிரட்டு (தொகுப்பு)	—	0	4 0

II. செந்தமிழ் வெளியீடு

1.	ஐந்தினையம்பது (உரையுடன்)	—	0	4 0
2.	கனூரால் (5) இனியது நாற்பது (உரை)	—	0	8 0
4.	புலவராற்றுப்படை	—	0	8 0
7.	திருநூற்றந்தாதி (உரையுடன்)	—	0	6 0
8.	திணைமாலை நூற்றைம்பது (உரையுடன்)	—	0	8 0
9.	அநுமான விளக்கம்	—	0	10 0
10.	அட்டாக யோகக்குறள்	—	0	2 0
12.	பன்னிருபாட்டியல்	—	0	12 0
13.	நான்மணிக்கடிகை (பழைய உரை)	—	0	4 0
14.	முத்தொள்ளாயிரச்செய்யுட்கள்	—	0	8 0
16.	திருவாரூரூர	—	0	8 0
17.	சுகசந்தர்சனதீபிகை	—	0	12 0
18.	இயற்கைப்பொருட்பாடம்	—	0	4 0
19.	தேவையுலா	—	0	8 0
21.	சிதம்பரப்பாட்டியல் (உரையுடன்)	—	0	8 0
22.	திருக்கலம்பகமூலமும் உரையும்	—	1	0 0
23.	விக்ரமசோழனுலா	—	0	8 0
24.	குருமொழி வினா விடை	—	0	1 0
25.	கேசவப்பெருமாள் இரட்டைமணிமாலை	—	0	2 0
26.	திருத்தணிகைகதிருவிருத்தம்	—	0	1 0
27.	மதுரைத் திருப்பணிமாலை	—	0	8 0
30.	ஞானமீர்த்தக்கட்டளை	—	0	8 0
33.	மரீஷாபஞ்சகம்	—	0	8 0
36.	உவமானசங்கிரகம்	—	0	1 0
37.	மாறனலங்காரம் மூலமும் உரையும்	—	4	8 0
38.	திருப்புல்லாணிமாலை	—	0	2 0

40.	திருமாவிருஞ்சோலைமலை அழகர் பிள்ளைத்தமிழ்	—	0	8	0
41.	பொருட்டொகை நிகண்டு	—	0	6	0
42.	அகராதி நிகண்டு	—	0	12	0
43.	மேகவிடு தூது	—	0	2	0
44.	திருக்குற்றலமாலை	—	0	2	0
45.	தண்டலையார் சதாகம்	—	0	4	0
46.	இராமோதந்தம்	—	0	3	0
47.	பழமொழி மூலமும் பழைய உரையும் (2-வது 100)	1	0	0	
48.	சேதுநாடும் தமிழும்	—	0	6	0
52.	கூடற்புராணம்	—	0	10	0
53.	திருவள்ளுவர் (ஆங்கிலம்)	—	0	6	0
54.	அரும்பொருள் விளக்க நிகண்டு	—	1	4	0
55.	மாறனகப்பொருளும் திருப்பதிக்கோவையும்	—	0	12	0
56.	பாப்பாவினம்	—	0	10	0
57.	மதுரை மும்மணிக்கோவை	—	0	5	0
58.	பழனிப் பிள்ளைத்தமிழ்	—	0	8	0
59.	கடம்பர் கோயில் உலா	—	0	6	0
60.	சங்கரநயினர்கோயில் அந்தாதி	—	0	6	0
61.	கலைசைக்கோவை	—	0	12	0
62.	பெருந்தொகை	—	5	0	0
63.	குடிக்கொடுத்த நாச்சியார் தோத்திரப்பாமாலை	—	0	5	0
64.	சிராமலைக்கோவை	—	0	12	0
65.	மத்யவியாயோகம்	—	0	2	0
67.	அமீர்தரஞ்ஜரி	—	0	2	0
69.	பொன்வண்ணத்தந்தாதி மூலமும் உரையும்	—	0	8	0
70.	திருச்சிறுபுலியூருலா	—	0	12	0
71.	துணைத்தலைவர் நினைவுமலர்	—	0	10	0

1. சங்கத்தினின்று திங்கள் ஒருமுறை அரிய பெரிய செய்திகளைக் கொண்டு வெளியாகிவரும் இச் "செந்தமிழ்" இதழுக்கு ஆண்டுக் கட்டணம் ரூ. 4-50. தனிப்படியின் விலை ரூ. 50 இதுவரை 54 தொகுதிகள் நிறைவாகி யிருக்கின்றன இவற்றுள் 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 10, 14-16-ம் தொகுதிகள் கைவசியில்லை. 12 திங்கட்பகுதிகள் உள்ள பைண்டுசெய்யாத தொகுதி 1 ரூ. 4 வீதம் விற்கப்பெறும். வி. பி. கட்டணம் தனிச் செலவு.

2. சங்கப் பதிப்புப் புத்தகங்களை ஒரு ரூபாய்க்கும் அதற்கு மேற்பட்டும் வாங்குவோர்கட்கு ரூபா ஒன்றுக்கு 3 காசு வீதம் கழிவு தள்ளிக்கொடுக்கப்படும்.

இவ்வீதழ். மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்திற்காகத் தமிழவேள் திரு. பி. டி. இராசன் (B. A., Bar-at-law.) M. L. C. அவர்களால் மதுரை விவேகானந்தா அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றுள்ளது.